

Sygn. akt **XXVIII C 485/22**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 marca 2024 roku**

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia del. Michał Maj

Protokolant: sekretarz sądowy Julia Kraszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **21 marca 2024 roku** w Warszawie

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **N. J.**

o zapłatę i zmianę wysokości świadczenia

1. umarza postępowanie w zakresie obejmującym powództwo o zmianę wysokości świadczenia i o zasądzenie kwoty 248.761 zł (dwieście czterdzieści osiem tysięcy siedemset sześćdziesiąt jeden złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty tytułem świadczenia wynikającego z waloryzacji sądowej,
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę **231.088,52 zł (dwieście trzydzieści jeden tysięcy osiemdziesiąt osiem złotych 52/100)** z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia **17 października 2023 roku** do dnia zapłaty,
3. oddala powództwo w pozostałej części,
4. zasądza tytułem zwrotu kosztów procesu od pozwanej na rzecz powoda kwotę **8.277,60 zł (osiem tysięcy dwieście siedemdziesiąt siedem złotych 60/100)** z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt **XXVIII C 485/22**

UZASADNIENIE

Powód (dalej także jako: bank) w pozwie wniósł o zasądzenie od pozwanej (dalej także jako: kredytobiorcy, konsumenta) kwoty 658.083,12 zł (w tym 394.328,12 zł tytułem zwrotu równowartości kapitału kredytu i 263.755 zł tytułem wynagrodzenia za korzystanie z kapitału) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz podniosła zarzuty przedawnienia i potrącenia.

W piśmie procesowym z dnia 3.01.2024 r. powód cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 163.239,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty (z tytułu równowartości kapitału kredytu), cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 263.755,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty (z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z kapitału), rozszerzył powództwo o żądanie zmiany wysokości świadczenia oraz o żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 248.761 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3.01.2024 r. z tytułu waloryzacji sądowej (k. 806).

Postanowieniem z dnia 31.01.2024 r. Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 163.239,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty (z tytułu równowartości kapitału kredytu), cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 263.755,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty (z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z kapitału) (k. 811).

W piśmie procesowym z dnia 3.01.2024 r. powód cofnął pozew w zakresie żądania zmiany wysokości świadczenia oraz o żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 248.761 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3.01.2024 r. z tytułu waloryzacji sądowej (k. 817).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.04.2007 r. została zawarta umowa kredytu nr (...), na podstawie której bank udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 394.328,12 PLN na okres 540 miesięcy w celu sfinansowania zakupu nieruchomości położonego w K. przy ul. (...). Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, stanowiącej sumę stawki LIBOR CHF 6M i stałej marży banku.

Umowa przewidywała, że kredyt jest indeksowany do CHF po przeliczeniu wypłaconej kwoty zgodnie z kursem kupna CHF według Tabeli Kursów Walut Banku (...) w dniu uruchomienia kredytu lub transzy. Po uruchomieniu kredytu lub pierwszej transzy wypłacanego w transzach bank wysłał do kredytobiorcy pismo, informujące o wysokości pierwszej raty kredytu, kwocie kredytu w CHF oraz jego równowartości w PLN zgodnie z kursem kupna CHF według Tabeli Kursów Walut Banku (...) w dniu uruchomienia kredytu/transzy, przy czym zmiany kursów walut w trakcie okresu kredytowania mają wpływ na wysokość kwoty zaciągniętego kredytu oraz raty kapitałowo odsetkowej (§ 2 ust. 2). Kredytobiorca zobowiązał się spłacić kwotę kredytu w CHF ustaloną zgodnie z § 2 w złotych polskich, z zastosowaniem kursu sprzedaży CHF obowiązującego w dniu płatności raty kredytu, zgodnie z Tabelą Kursów Walut Banku (...) (§ 7 ust. 1).

Dowód: umowa – k. 24-27.

Kredyt został uruchomiony w okresie od dnia 30.04.2007 r. do dnia 27.11.2008 r. kwotą łącznie 394.328,12 zł.

Dowód: zaświadczenie – k. 35.

Bank pobrał od kredytobiorcy tytułem rat kredytu kwoty:

- 166.310,86 zł w okresie od dnia 25.04.2007 r. do dnia 30.03.2017 r.,

- 99.847,84 zł w okresie od dnia 1.04.2017 r. do dnia 30.08.2022 r.

Dowód: zaświadczenia – k. 541-573.

Kredytobiorca pismem z dnia 6.04.2017 r. wezwał bank do zapłaty w terminie do dnia 14.04.2017 r. kwoty 102.919,10 zł tytułem zwrotu nadpłaconej części rat kredytu w związku z zawartymi w umowie kredytu niedozwolonymi postanowieniami umownymi.

Dowód: wezwanie – k. 662-66

Pozwem z dnia 21.04.2017 r. kredytobiorca wniósł o zasądzenie na jego rzecz od banku kwoty 102.919,10 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie. W uzasadnieniu pozwu wskazano że kredytobiorca dochodził od banku zwrotu części raty kredytu, które bank pobrał w wykonaniu powyższej umowy kredytu zawierającej w § 2 ust. 2 i § 7 ust. 1 niedozwolone postanowienia umowne (art. 385¹ § k.c.). Pozew ten został złożony do Sądu Okręgowego w Warszawie.

Dowód: pozew – k. 668-691.

Odpis pozwu został doręczony bankowi w dniu 26.07.2017 r.

Dowód: ZPO – k. 692.

W dniu 26.10.2017 r. pozwany wniósł odpowiedź na pozew, w której wskazał, że umowa kredytu nie zawiera niedozwolonych postanowień umownych.

Dowód: odpowiedź na pozew – k. 59-105 .

W piśmie procesowym z dnia 8.04.2019 r. kredytobiorca dokonał modyfikacji powództwa w ten sposób, że w razie nieuwzględnienia przez Sąd powództwa głównego o zapłatę wniósł o ustalenie, że umowa kredytu zawarta przez strony jest nieważna.

Dowód: pismo procesowe – k. 140-142.

Wyrokiem z dnia 26.02.2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od banku na rzecz kredytobiorcy kwotę 102.919,10 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21.04.2017 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że postanowienia zawarte w § 2 ust. 2 i § 7 ust. 1 umowy kredytu stanowią niedozwolone postanowienia umowne (art. 385¹ § 1 k.c.), a bez nich wykonanie umowy nie jest możliwe, co uzasadnia stwierdzenie nieważności umowy. W związku z uznaniem, że umowa kredytu jest nieważna, Sąd uwzględnił powództwo o zapłatę i zasądził na rzecz kredytobiorcy dochodzoną pozwem kwotę stanowiącą część świadczeń nienależnie spełnionych przez kredytobiorcę w wykonaniu nieważnej umowy na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. Zasądzona na rzecz kredytobiorcy kwota stanowiła część rat kredytu zapłaconych przez kredytobiorcę na rzecz banku w okresie od dnia 30.05.2007 r. do dnia 30.03.2017 r. w kwocie 166.310,86 zł. Sąd zasądził od banku na rzecz kredytobiorcy odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 21.04.2017 r. z uwagi na fakt, że kredytobiorca pismem z dnia 6.04.2017 r. skierował do banku wezwanie do zapłaty kwoty 102.919,10 zł w terminie do dnia 14.04.2017 r., a wezwanie to bank odebrał w dniu 10.04.2017 r.

Dowód: wyrok i uzasadnienie– k. 106-140.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez bank. Wyrokiem z dnia 18.08.2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie częściowo zmienił powyższy wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo o odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 102.919,10 zł od dnia 21.04.2017 r. do dnia 17.01.2022 r. i oddalił apelację w pozostałym zakresie. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że podziela ocenę Sądu pierwszej instancji, że zawarta przez strony umowa zawiera niedozwolone postanowienia umowne, a w konsekwencji jest nieważna, zaś wobec tego bank powinien zwrócić kredytobiorcy równowartość uiszczony rat kredytu. Sąd Apelacyjny stwierdził jednak, że roszczenie kredytobiorcy stało się wymagalne dopiero w dniu 17.01.2022 r., tj. w dacie, w której bankowi zostało doręczone oświadczenie kredytobiorcy, że zgadza się na twierdzenie nieważności umowy kredytu.

Dowód: wyrok i uzasadnienie– k. 467-505.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie został zaskarżony przez bank skargą kasacyjną, która nie została dotychczas rozpoznana.

Okoliczność bezsporna.

W dniu 29.11.2021 r. bank nadał na adres kredytobiorcy wezwanie do zapłaty w terminie 14 dni kalendarzowych kwoty 658.083,62 zł, w tym kwoty 394.328,12 zł z tytułu równowartości kapitału kredytu udostępnionego kredytobiorcy. Wezwanie zostało skierowane pod adres ul. (...),(...)-(...) J..

Dowód: wezwanie z potwierdzeniem nadania – k. 143-146.

Kredytobiorca nie zamieszkuje pod adresem ul. (...),(...)-(...) J., ale pod adresem (...), (...)-(...) K..

Dowód: ZPO – k. 443, pismo – k. 438.

W dniu 13.11.2023 r. bankowi zostało doręczone pismo kredytobiorcy zawierające wezwanie do zapłaty w terminie do dnia 12.11.2023 r. kwoty 163.239,60 zł tytułem równowartości rat kredytu pobranych przez bank w wykonaniu nieważnej umowy kredytu, a nieobjętych wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26.02.2020 r.

Dowód: wezwanie z potwierdzeniem nadania i doręczenia – k. 790-793.

W oświadczeniu z dnia 13.11.2023 r. (nadanym w tym samym dniu na adres banku przesyłką poleconą) kredytobiorca oświadczył, że potrąca swoją wierzytelność w kwocie 163.239,60 zł z tytułu roszczenia o zwrot świadczeń nienależnych spełnionych w wykonaniu nieważnej umowy kredytu z wierzytelnością banku w kwocie 394.328,12 zł dochodzoną przez bank przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie pod sygn.. akt XXVIII C 485/22.

Dowód: oświadczenie z potwierdzeniem nadania – k. 795-796.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły wymienione dokumenty, których treść ani autentyczność nie była kwestionowana przez strony. Powyższe dowody były wystarczające dla oceny stanowisk i żądań stron, a pozostałe dowody nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dowód z opinii biegłego został pominięty, ponieważ rozpoznanie sprawy nie wymagało wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.).

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, ponieważ był on zbędny, gdyż wszystkie istotne dla rozpoznania sprawy fakty wynikały ze zgromadzonych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa cofnęła pozew w zakresie żądania zmiany wysokości świadczenia oraz o żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 248.761 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3.01.2024 r. z tytułu waloryzacji sądowej ze zrzeczeniem się roszczenia, a zatem wymóg z art. 203 § 1 k.p.c. został spełniony. Ponadto okoliczności sprawy nie wskazują, aby cofnięcie pozwu było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Wobec tego postępowanie zostało w powyższym zakresie umorzone na podstawie art. 355 k.p.c.

W pozostałym zakresie powództwo jest zasadne w części.

Świadczenie nienależne.

Nieważność umowy kredytu ex tunc oznacza, że wszystkie świadczenia spełnione na jej podstawie stanowią świadczenia nienależne (condictio sine causa) podlegające zwrotowi na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. Natomiast fakt, że kredytobiorcy przysługuje wobec banku analogiczne roszczenie sam z siebie nie może uzasadniać oddalenia powództwa banku o zapłatę na podstawie art. 411 pkt 2 lub 4 k.c. Nie zachodzą także przesłanki do zastosowania art. 409 k.c. lub art. 5 k.c.

Powód wypłacił stronie pozwanej łącznie kwotę 394.328,12 zł tytułem uruchomienia kredytu, a zatem przysługiwało mu wobec pozwanej roszczenie w tej wysokości. Na skutek dokonanego przez pozwaną potrącenia jej wierzytelności w kwocie 163.239,60 zł z powyższą wierzytelnością powoda, wierzytelność powoda wygasła w zakresie kwoty 163.239,60 zł (art. 498 § 2 k.c.), zaś powód cofnął pozew w zakresie żądania w powyższej kwocie, a postępowanie w tym zakresie zostało umorzone. W rezultacie powodowi przysługuje wobec pozwanej wierzytelność o zapłatę kwoty stanowiącej różnicę powyższych kwot, czyli 231.088,52 zł, dlatego też ostatecznie sformułowane powództwo zostało uwzględnione.

Odsetki.

Roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego stanowi roszczenie bezterminowe, a zatem staje się wymagalne po wezwaniu do zapłaty (art. 455 k.c.). Wezwanie to nastąpiło z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, który zawierał precyzyjnie sformułowane żądanie, a został doręczony w dniu 2.10.2023 r., co oznacza, że strona pozwana powinna była spełnić świadczenie dochodzone pozwem w terminie 14 dni od tej daty, a zatem popadła w opóźnienie z dniem 17.10.2023 r. i od tej daty na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zostały zasądzone odsetki ustawowe za opóźnienie. Natomiast przedprocesowe wezwanie do zapłaty nie było skuteczne, ponieważ zostało skierowane na nieaktualny adres pozwanej i wobec tego nie zostało przez nią odebrane, podobnie jak odpis pozwu wysłany pierwotnie pod ten sam adres (k. 443).

Przedawnienie.

Umowa kredytu nie jest bezwzględnie nieważna z uwagi na jej sprzeczność z ustawą (art. 58 § 1 k.c.) ani z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.), a wobec tego bieg terminu przedawnienia roszczenia powoda nie rozpoczął się już w dniu spełnienia przez niego świadczenia wobec pozwanych (wyłaty kredytu), lecz w najwcześniejszym terminie, w którym dowiedział się on, że kredytobiorcy kwestionują zawarte w umowie kredytu postanowienia umowne i nie zgadzają się na ich stosowanie (art. 120 § 1 zdanie drugie k.c.). Nie sposób bowiem uznać, aby bank mógł podjąć czynności zmierzające do dochodzenia swojego roszczenia wobec kredytobiorcy we wcześniejszym terminie, skoro uprzednio nie wiedział, że postanowienia umowy kredytu są kwestionowane przez kredytobiorcę, który wywodzi swoje roszczenie restytucyjne z nieważności umowy. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że najwcześniejszą chwilą, z którą powód uzyskał powyższą wiedzę było doręczenie mu pisma procesowego kredytobiorcy z dnia 8.04.2019 r. Była to zarazem data, w której powód dowiedział się o wystąpieniu przez kredytobiorców z żądaniem restytucyjnym opartym na twierdzeniu o nieważności umowy, a z treści pisma wynikało niewątpliwie, że kredytobiorca jest świadomy skutków stwierdzenia nieważności umowy i akceptuje je. Brak jest dowodu na okoliczność, w jakiej dacie odpis tego pisma został doręczony bankowi, jednak niewątpliwie miało to miejsce w 2019 r. Termin przedawnienia roszczenia powoda, jako związanego z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, wynosił 3 lata (art. 118 k.c.). Bieg terminu przedawnienia roszczenia powoda upływałby zatem z dniem 31.12.2022 r., aczkolwiek przed tą datą doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia na skutek wniesienia pozwu w dniu 31.12.2021 r. (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). W rezultacie, roszczenie powoda nie jest przedawnione.

Zdaniem Sądu ani wezwanie do zapłaty z dnia 6.04.2017 r. ani pozew z dnia 14.04.2017 r. nie spowodowały rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia roszczenia banku o zwrot równowartości kapitału kredytu. Wynika to z faktu, że zarówno wezwanie, jak i pozew obejmowały żądania oparte wyłącznie na założeniu, że umowa kredytu jest ważna pomimo zawarcia w niej niedozwolonych postanowień umownych. Skoro zatem kredytobiorca twierdził, że umowa kredytu jest ważna, nie sposób przyjąć, aby bank mógł racjonalnie zakładać, że może wystąpić wobec kredytobiorcy z pozwem o zapłatę świadczenia wynikającego z nieważności umowy. Niemniej jednak, nawet gdyby przyjąć, że roszczenie banku rozpoczęło bieg przedawnienia już w 2017 r., a zatem przedawniłoby się z upływem dnia 31.12.2020 r., to również zarzut przedawnienia nie zasługiwałby na uwzględnienie. Mianowicie złożenie przez kredytobiorcę oświadczenia o potrąceniu, a następnie zarzutu potrącenia w niniejszej sprawie było jednoznaczne ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.). Niemniej jednak, gdyby hipotetycznie przyjąć, że roszczenie powoda jest jednak przedawnione, a pozwana nie mogła skutecznie zrzec się zarzutu potrącenia lub że pomimo tego Sąd powinien wziąć pod uwagę z urzędu okoliczność przedawnienia roszczenia powoda, to po rozważeniu interesów stron względy słuszności uzasadniają stwierdzenie, że w niniejszej sprawie ma miejsce wyjątkowy przypadek, uzasadniający nieuwzględnienie upływu terminu przedawnienia (art. 117¹ § 1 k.c.). W przeciwnym wypadku doszłoby bowiem do sytuacji, w której kredytobiorca mógłby odzyskać od banku wszystkie spełnione świadczenia, natomiast bank nie odzyskałby od kredytobiorcy żadnych świadczeń. Tak daleko idąca dysproporcja nie znajduje uzasadnienia nawet jeśli wziąć pod uwagę, że kredytobiorca jest konsumentem, a bank jest przedsiębiorcą, który stosował w umowie niedozwolone postanowienia umowne. Do tożsamego wniosku prowadzi rozważenie okoliczności wskazanych w art. 117¹ § 2 k.c., a mianowicie faktu, że termin przedawnienia roszczenia banku wynosi zaledwie 3 lata w zestawieniu z 10-letnim terminem przedawnienia roszczenia kredytobiorcy, a tym bardziej z 45-letnim okresem, na który została

zawarta umowa kredytu (art. 117¹ § 2 pkt 1 k.c.), faktu, że powód wystąpił z pozwem w niedługim czasie po upływie terminu przedawnienia jego roszczenia (art. 117¹ § 2 pkt 2 k.c.) oraz faktu, że opóźnienie we wniesieniu pozwu przez powoda wynikało z tego, że od 2017 roku toczyło się postępowanie sądowe dotyczące prawnej oceny umowy kredytu, a w toku tego postępowania kredytobiorca nigdy nie podnosił, że nie zamierza zwrócić kapitału kredytu i uznają roszczenie powoda z tego tytułu za przedawnione, natomiast deklarował, że jest świadomy skutków stwierdzenia nieważności i godzą się na nie - czego logiczną konsekwencją musiało być zatem zaakceptowanie faktu, że kredytobiorcy powinni zwrócić bankowi równowartość kapitału kredytu (art. 117¹ § 2 pkt 3 k.c.).

Koszty procesu.

Powód pierwotnie dochodził kwoty 658.083,12 zł (w tym 394.328,12 zł tytułem zwrotu równowartości kapitału kredytu i 263.755 zł tytułem wynagrodzenia za korzystanie z kapitału). Powód przegrał sprawę w zakresie żądania kwoty 263.755 zł (co do której cofnął pozew), natomiast wygrał sprawę w zakresie żądania kwoty 394.328,12 zł, w tym również w zakresie, w którym częściowo pozew, ponieważ było to następstwem złożonego przez pozwaną oświadczenia o potrąceniu już po wszczęciu postępowania, gdyż była to sytuacja tożsama ze spełnieniem świadczenia w toku procesu. Powyższe oznacz, że strona powodowa wygrała sprawę w 35%, a strona pozwana w 65%, co uzasadniało stosunkowe rozliczenie kosztów procesu (art.100 k.p.c.).

Strona powodowa poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 43.739 zł (32.905 zł tytułem równowartości opłaty od pozwu, 34 zł tytułem równowartości opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 10.800 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w stawce wynikającej z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), z czego należne było 35% tej kwoty, czyli 15.308,65 zł. Strona pozwana poniosła koszty procesu w kwocie 10.817 zł (17 zł tytułem równowartości opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 10.800 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w stawce wynikającej z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), z czego należne było 35% tej kwoty, czyli 7.031,05 zł. Po odliczeniu należnej stronie pozwanej kwoty 7.031,05 zł od kwoty 15.308,65 zł należnej stronie powodowej pozostała kwota 8.277,60 zł, którą należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz strony powodowej.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do odstąpienia od obciążenia strony pozwanej kosztami procesu. Jest faktem, że konieczność rozliczenia świadczeń spełnionych w wykonaniu nieważnej umowy kredytu wynika z zawarcia w umowie kredytu niedozwolonych postanowień umownych przez bank, jednak niniejszy proces w części obejmującej zwrot równowartości kapitału kredytu został wywołany przez postawę strony pozwanej, która podniosła bezzasadny zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...),

3. (...).

1 por.:

- uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16.02.2021 r., III CZP 11/20,

- uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z mocą zasady prawnej z dnia 7.05.2021 r., III CZP 6/21,